A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kilencedik tanács)

2025. július 23.*

„Közszolgálat – Az EKB alkalmazottai – Díjazás – Szülői szabadság – Az Uniót illető adó – A 260/68/EGK, Euratom, ESZAK rendelet 7. cikkének első bekezdése – Szó szerinti, rendszertani és teleologikus értelmezés – Adókulcs – Adófizetési kötelezettség”

A T-180/24. sz. ügyben,

DO (képviselik: L. Levi és P. Baudoux ügyvédek)

felperes

az **Európai Központi Bank (EKB)** (képviselik: O. Bubenzer és B. Ehlers, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: B. Wägenbaur ügyvéd)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács),

tagjai: L. Truchot elnök (előadó), H. Kanninen és T. Perišin bírák,

hivatalvezető: P. Cullen tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2025. január 29-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az EUMSZ 270. cikken és az Európai Unió Bírósága alapokmányának 50a. cikkén alapuló keresetében a felperes, DO a 2023. júliusi illetményelszámolásában szereplő, a kapott díjazásra alkalmazott adókulcsról és az e hónap után fizetendő adó Európai Központi Bank (EKB) általi levonásáról szóló határozat (a továbbiakban: megtámadott határozat) megsemmisítését kéri.

* Az eljárás nyelve: angol.

A jogvita előzményei

2 A felperest az EKB 2001. január 1-jétől alkalmazta. Ott a tapasztalt csoportvezető könyvvizsgálói feladatokat látja el.

3 2023 júliusában, amely 21 munkanapot tett ki, a felperes 11 nap szülői szabadságot vett igénybe, amelyet az EKB személyzete alkalmazási feltételeinek az EKB személyzeti szabályzatának 5.11. cikkében pontosított 29. cikke alapján engedélyeztek, és 10 napot dolgozott. E rendelkezések értelmében az EKB személyi állományának tagjai a szülői szabadságra tekintettel nem részesülnek díjazásban.

4 2023. július 14-én az EKB közölte a felperessel a 2023. július havi illetményelszámolását, amelyből kitűnik, hogy a felperes által e hónapra kapott díjazásra alkalmazott adókulcs megegyezik azzal az adókulccsal, amelyet akkor alkalmaznak, ha a felperes nem részesül szülői szabadságban.

5 2023. augusztus 25-én a felperes az EKB személyzete alkalmazási feltételeinek 41. cikke alapján közigazgatási jogorvoslati kérelmet nyújtott be a 2023. júliusi illetményelszámolásában szereplő, az e hónapra vonatkozóan kapott díjazásra és a fizetendő adó megállapítására alkalmazott adókulcsra vonatkozó határozattal szemben. Közigazgatási jogorvoslati kérelmének alátámasztására a felperes arra hivatkozott, hogy a 2002. szeptember 30-i 1750/2002/EK, Euratom tanácsi rendelettel (HL 2002. L 264., 15. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 4. kötet, 1368. o.) módosított, az Európai Közösségeket illető adó alkalmazása feltételeinek és eljárásának megállapításáról szóló, 1968. február 29-i 260/68/EGK, Euratom, ESZAK tanácsi rendelet (HL 1968. L 56., 8. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 33. o.; a továbbiakban: 260/68 rendelet) 3. és 4. cikke alapján a fizetendő adót a ténylegesen kapott díjazás alapján kell kiszámítani. Így a felperes szerint, mivel 2023 júliusában tíz napot dolgozott, az e hónap tekintetében fizetendő adót az e tíz munkanap után kapott díjazás összege alapján kellett kiszámítani, nem pedig egy olyan havi díjazására vonatkozó adókulcs alkalmazásával, amikor egy teljes hónapot dolgozik.

6 2023. október 17-i határozatával (a továbbiakban: a közigazgatási jogorvoslati kérelmet elutasító határozat) az EKB azzal az indokkal utasította el a felperes közigazgatási jogorvoslati kérelmét, hogy a 260/68 rendelet 7. cikkének első bekezdése alapján az egy hónapnál rövidebb időszaknak megfelelő díjazás címén fizetendő adó összegének meghatározására szolgáló adókulcsnak meg kell egyeznie a „megfelelő havi kifizetésre”, vagyis az EKB szerint a teljes munkahónapnak megfelelő fiktív munkabérre alkalmazandó adókulccsal. A felperes véleménye szerint ez a gyakorlat összhangban van az Európai Bizottság által elfogadott megközelítéssel.

7 2023. december 14-én a felperes az EKB személyzete alkalmazási feltételeinek 41. cikke alapján panaszt nyújtott be a közigazgatási jogorvoslati kérelmet elutasító határozattal szemben, amelyet az EKB elnöke a 2024. február 5-i határozatával elutasított (a továbbiakban: panaszt elutasító határozat).

A felek kérelmei

8 A felperes keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– szükség esetén semmisítse meg a kinevezésre jogosult hatóságnak a panaszt elutasító 2006. szeptember 22-i határozatát;

– az EKB-t kötelezze a költségek viselésére.

9 Az EKB azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A kereset tárgyáról

10 Az ítélkezési gyakorlat értelmében a panaszt elutasító határozattal szemben benyújtott megsemmisítés iránti kereseti kérelmek következménye a panasszal érintett jogi aktus Törvényszék előtti felülvizsgálata, amennyiben e kérelmek mint olyanok nem bírnak önálló tartalommal. Ugyanez vonatkozik az EKB személyi állományának valamely tagja által benyújtott közigazgatási jogorvoslatra is (lásd ebben az értelemben: 2021. szeptember 8-i QB kontra EKB ítélet, T-555/20, nem tették közzé, EU:T:2021:552, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

11 A jelen ügyben, mivel a közigazgatási jogorvoslati kérelmet elutasító határozat és a panaszt elutasító határozat csupán megerősíti a felperes 2023. júliusi illetményelszámolásában szereplő határozatot, az említett határozatokkal szemben benyújtott megsemmisítés iránti kérelmek nem rendelkeznek önálló tartalommal, tehát azokról még akkor sem szükséges külön határozni, ha ezen illetményelszámolás jogszerűségének vizsgálata során szükségszerűen figyelembe kell venni a közigazgatási jogorvoslatot és a panaszt elutasító fent említett határozatokban szereplő indokolást (lásd ebben az értelemben: 2021. szeptember 8-i QB kontra EKB ítélet, T-555/20, nem tették közzé, EU:T:2021:552, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

Az ügy érdeméről

12 Keresetének alátámasztására a felperes három jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a 260/68 rendeletben meghatározott adószámítási szabályok megsértésére és nyilvánvaló mérlegelési hibára, a másodikat az egyenlő bánásmód elvének megsértésére, a harmadikat pedig az indokolási kötelezettség megsértésére alapítja.

13 Először a harmadik, majd az első és a második jogalapot kell megvizsgálni.

Az indokolási kötelezettség megsértésére alapított harmadik jogalapról

14 A felperes arra hivatkozik, hogy az EKB nem tett eleget indokolási kötelezettségének, amikor – anélkül, hogy állítását alátámasztotta vagy a legcsekélyebb bizonyítékot is szolgáltatta volna – annak jelzésére szorítkozott, hogy ugyanazt az adószámítási módszert alkalmazta, mint a Bizottság. Ezenkívül a felperes azt állítja, hogy az EKB nem fejtette ki, hogy miért alkalmazza

ugyanazt az adószámítási módszert a személyi állományának azon tagjaira, akik szülői szabadságot és azokra, akik fizetés nélküli szabadságot vesznek igénybe, holott e helyzetek ténybelileg és jogilag nem hasonlíthatók össze.

15 Az EKB vitatja ezeket az állításokat.

16 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 296. cikkben említett és az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikke (2) bekezdésének c) pontjában felidézett indokolási kötelezettség az uniós jog olyan alapelvét képezi, amelynek célja egyrészt az, hogy az érintett számára a sérelmet okozó aktus megalapozottságának megítélését lehetővé tévő kellő tájékoztatást nyújtson, valamint lehetőséget biztosítson az annak jogszerűségét vitató, a Törvényszék előtti kereset indítására, másrészt pedig az, hogy lehetővé tegye a Törvényszék számára, hogy felülvizsgálatot gyakoroljon. Ennek a felülvizsgálatnak a terjedelmét a konkrét körülményektől – különösen az aktus tartalmától, a hivatkozott indokok természetétől és a címzettnek a magyarázat adásához fűződő igényétől – függően kell mérlegelni (lásd: 2024. július 4-i EUIPO kontra KD ítélet, C-5/23 P, EU:C:2024:575, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2022. december 14-i TM kontra EKB ítélet, T-440/21, nem tették közzé, EU:T:2022:800, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

17 Egyébiránt már megállapításra került, hogy az adminisztráció nem köteles megindokolni a tisztviselői és alkalmazottai illetményelszámolásait, amennyiben ezen elszámolásokban általános hatályú jogi aktusokat alkalmaz, anélkül hogy e tekintetben bármilyen mérlegelési jogkörrel rendelkezne. Ha azonban – mint a jelen ügyben is – az EKB tisztviselői vagy alkalmazottai úgy vélik, hogy egy vagy több illetményelszámolás sérelmet okoz nekik, és közigazgatási jogorvoslat, majd panasz benyújtása mellett döntenek, az adminisztráció köteles megindokolni az említett keresetet és az említett panaszt elutasító határozatait, pontosítva, hogy ezen elutasító határozatok indokolásának egybe kell esnie azon illetményelszámolások tartalmával, amelyek ellen a közigazgatási kereset és a panasz irányult (lásd ebben az értelemben: 2003. szeptember 18-i Lebedef és társai kontra Bizottság ítélet, T-221/02, EU:T:2003:239, 62. pont).

18 A jelen ügyben mind a közigazgatási jogorvoslati kérelmet elutasító határozatból, mind pedig a panaszt elutasító határozatból kitűnik, hogy az EKB kifejtette a felperesnek, hogy a 260/68 rendelet 7. cikkének első bekezdését úgy értelmezte, hogy az e rendelkezésben szereplő, a „megfelelő havi kifizetés” fogalmára való hivatkozás azt feltételezi, hogy az ugyanezen rendelet 4. cikkében meghatározott, az egyes jövedelemsávokra előírt adókulcsokat a teljes munkahónapnak megfelelő „fiktív” munkabérre kell alkalmazni. Az EKB azt is jelezte, hogy a felperes által 2023 júliusára fizetendő adót a ledolgozott napok számának arányában számította ki, és a felperesnek fizetett díjazásra ugyanazt az adókulcsot alkalmazta, mint amely a szokásos – egy teljes havi munkavégzésnek megfelelő – díjazására vonatkozik.

19 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a közigazgatási jogorvoslati kérelmet elutasító és a panaszt elutasító határozatban szereplő indokolásból világosan és egyértelműen kitűnik az EKB által alkalmazott adószámítási módszer és az ezen intézmény által alkalmazott érvelés. A felperesnek tehát lehetősége volt arra, hogy megértse a vele szemben hozott intézkedés terjedelmét, és az uniós bíróság felülvizsgálhatja e határozatok jogszerűségét.

20 Hozzá kell tenni, hogy az indokolás lehet nem kimerítő, és akkor tekinthető elégségesnek, ha a határozat rendszerét illetően alapvető fontossággal bíró tényeket és jogi megfontolásokat ismerteti (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 8-i CJ kontra ECDC ítélet, T-692/16, nem tették közzé, EU:T:2017:894, 116. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az

adminisztráció tehát nem köteles állást foglalni az előtte felhozott valamennyi érvvel kapcsolatban (lásd ebben az értelemben: 2007. január 11-i Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság ítélet, C-404/04 P, nem tették közzé, EU:C:2007:6, 30. pont).

21 Következésképpen a felperes azon érvei, amelyekkel azt rója fel az EKB-nak, hogy nem támasztotta alá kellőképpen azt az indokot, amely szerint ugyanazt az adószámítási módszert alkalmazta, mint a Bizottság, illetve hogy nem fejtette ki, hogy miért alkalmazza ugyanazt az adószámítási módszert a személyi állományának azon tagjaira, akik szülői szabadságot vesznek igénybe, és azokra, akik fizetés nélküli szabadságot vesznek igénybe (lásd a fenti 14. pontot) nem kérdőjelezhetik meg a fenti 19. pontban tett megállapítást, mivel az EKB egyáltalán nem volt köteles válaszolni a felperes által felhozott valamennyi érvre.

22 Ebből következik, hogy a megtámadott határozat hiányos indokolására alapított harmadik jogalapot el kell utasítani.

A 260/68 rendeletben meghatározott adószámítási szabályok megsértésére és nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított első jogalapról

23 A felperes mindenekelőtt azt állítja, hogy a 260/68 rendelet 3. és 4. cikke alapján az uniós tisztviselők és alkalmazottak által fizetendő adót a kapott díjazás alapján kell kiszámítani. Állításainak alátámasztása érdekében a felperes többek között a 2009. október 21-i Ramaekers-Jørgensen kontra Bizottság ítéletből (F-74/08, EU:F:2009:142) eredő ítélkezési gyakorlatra hivatkozik. A felperes rámutat, hogy az uniós bíróság kifejezetten soha nem foglalt állást ebben a kérdésben. Hozzáteszi, hogy a 260/68 rendelet 7. cikkének első bekezdésében szereplő „megfelelő havi kifizetés” fogalma nincs pontosan meghatározva, és hogy annak az EKB által a megtámadott határozatban adott értelmezése nem nyilvánvaló. E tekintetben arra hivatkozik, hogy valamely adójogi szabály értelmezésével kapcsolatos kétség esetén az adóalany számára legkedvezőbb értelmezést kell elfogadni.

24 A felperes ezt követően kifejti, hogy ellentétben azzal, amit az EKB a közigazgatási jogorvoslatot és a panaszt elutasító határozatokban állított, az általa alkalmazott módszer nem azonos a Bizottság által alkalmazott módszerrel, míg a 260/68 rendelet 10. cikke arra kötelezi az uniós közigazgatási szerveket, hogy az említett rendelet rendelkezései egységes alkalmazásának biztosítása érdekében egyeztessenek egymással. A felperes ezt az állítást a Bizottság személyi állományának rendelkezésére bocsátott pénzügyi kalkulátor segítségével végzett számítással szemlélteti, amely azt bizonyítja, hogy ezen intézmény az övéhez hasonló helyzetben az érintett tisztviselő vagy alkalmazott által ténylegesen kapott díjazás alapján számítja ki a fizetendő adót. Azt is állítja, hogy az EKB az intézmény intranetes oldalán 2024. január 19-én közzétett személyzeti közleményben elismerte, hogy a nem teljes egészében ledolgozott hónapok esetében az arányos adó kiszámításának módszere nem tökéletes.

25 A felperes végül azt állítja, hogy az EKB tévesen alkalmazza ugyanazt a módszert a tisztviselő vagy alkalmazott által a szülői szabadság, illetve a fizetés nélküli szabadság esetén fizetendő adó kiszámítására, holott a szabadság e két formája nem hasonlítható össze. A felperes szerint ugyanis a személyi állomány azon tagja, aki fizetés nélküli szabadságon van, jogosult arra, hogy az említett szabadság ideje alatt díjazás ellenében kiegészítő tevékenységet végezzen, míg a személyi állomány olyan tagja, aki szülői szabadságot vesz igénybe, erre nem jogosult.

26 Az EKB vitatja ezen érvelést.

27 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy a felperes az első jogalappal jóllehet formálisan a 260/68 rendeletben meghatározott adószámítási szabályok megsértésére és nyilvánvaló mérlegelési hibára vonatkozik, valójában azt rója fel az EKB-nak, hogy tévesen alkalmazta a jogot. Ezen első jogalappal ugyanis a felperes azt állítja, hogy a 260/68 rendelet 7. cikke első bekezdésének az EKB által elfogadott értelmezése ellentmondást tartalmaz. Márpedig, ha ez lenne a helyzet, azt a következtetést kellene levonni, hogy az EKB tévesen alkalmazta a jogot e rendelkezés értelmezése során, amit egyébként a fellebbező a tárgyaláson a Törvényszék kérdésére válaszolva megerősített.

28 Azt is meg kell jegyezni, hogy a felperes azon érvelése, amellyel arra hivatkozik, hogy az EKB tévesen alkalmazza ugyanazt a módszert a szülői szabadságon és a fizetés nélküli szabadságon lévő tisztviselő vagy alkalmazott által fizetendő adó kiszámítására – mivel a szabadság e két formája nem hasonlítható össze (lásd a fenti 25. pontot) – egybemosódik az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított második jogalapban kifejtettekkel, amely jogalap vizsgálatára az alábbiakban, az első jogalap vizsgálatát követően kerül sor.

29 Ami a felperes által azon állítás alátámasztása érdekében hivatkozott 2009. október 21-i Ramaekers-Jørgensen kontra Bizottság ítéletet (F-74/08, EU:F:2009:142) illeti, amely szerint az uniós tisztviselők és alkalmazottak által fizetendő adót mindig a kapott díjazás alapján kell kiszámítani (lásd a fenti 23. pontot), az EKB-hoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy az ezen ítéletben szóban forgó helyzet eltér a jelen ügyben szereplő helyzettől. Az ezen előző ítélet alapjául szolgáló ügyben feltett kérdés ugyanis az adóalapnak a fizetendő adó kiszámítása céljából történő meghatározására vonatkozott egy olyan felperes sajátos esetében, aki házastársának halálát követően a díjazása mellett túlélő hozzátartozói nyugdíjat is felvett, és a túlélő hozzátartozói nyugdíjat az említett halmozódás miatt súlyosabb adó terhelte, mintha külön adózott volna. Ebben az ügyben a Közszolgálati Törvényszék megállapította, hogy ilyen körülmények között az adóalapot a tisztviselő vagy alkalmazott illetményének és a havonta folyósított túlélő hozzátartozói nyugdíjnak az összeadása eredményezi (2009. október 21-i Ramaekers-Jørgensen kontra Bizottság ítélet, F-74/08, EU:F:2009:142, 48–54. pont). Márpedig a jelen ügyben feltett kérdés az Unió által valamely tisztviselőjének vagy alkalmazottjának fizetett összegekre alkalmazandó adókulcs meghatározására irányul, amennyiben ezen összegek egy hónapnál rövidebb munkavégzési időszakra vonatkoznak. A kérdés nem az adóalap meghatározására vonatkozik.

30 A felperes által a Bizottság személyi állományának rendelkezésére bocsátott pénzügyi kalkulátor használatából levont következtetéseket illetően (lásd a fenti 24. pontot) az ilyen eszköz bizonyító erejének kérdésétől függetlenül meg kell jegyezni, hogy a felperes által végzett számítás azon a téves előfeltevésen alapul, amely szerint az egy hónapnál rövidebb munkavégzési időszak díjazása hasonló a feladatait részmunkaidőben ellátó tisztviselő vagy alkalmazott havi teljes díjazásához. A számszerűsített bizonyítás érdekében ugyanis a felperes összehasonlította az AD 10 besorolási fokozat 4. fizetési fokozatába tartozó, teljes havi díjazásban részesülő tisztviselő helyzetét az azonos besorolási és fizetési fokozatba tartozó, szokásos tevékenységét ugyanezen havi időszakban 50%-os mértékű részmunkaidőben végző tisztviselő helyzetével. Márpedig e két helyzetben az AD 10 besorolási fokozat 4. fizetési fokozatába tartozó tisztviselő által kapott díjazás teljes havi díjazás, jóllehet ez a két eset egyikében nem a 260/68 rendelet 7. cikkének első bekezdésében említett, egy hónapnál rövidebb munkavégzési időszakra járó, hanem részmunkaidőben végzett tevékenységért fizetett díjazást jelent.

31 Ezen előzetes észrevételek megfogalmazását követően meg kell állapítani, hogy az első jogalapban feltett, az Unió által valamely tisztviselőjének vagy alkalmazottjának fizetett összegekre alkalmazandó adókulcs meghatározására vonatkozó kérdés vizsgálatához, amennyiben ezen összegek egy hónapnál rövidebb munkavégzési időszakra vonatkoznak, a 260/68 rendelet 7. cikke első bekezdésének értelmezése szükséges, amely a felek között vita tárgyát képezi.

32 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak kifejezéseit, hanem szövegkörnyezetét, valamint annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi (lásd: 2023. december 21-i G. K. és társai [Európai ügyészség] ítélet, C-281/22, EU:C:2023:1018, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 A 260/68 rendelet 7. cikke első bekezdésének szövegét illetően emlékeztetni kell arra, hogy az a következőképpen rendelkezik:

„Amennyiben az adóköteles kifizetés egy hónapnál rövidebb időre vonatkozik, a megfelelő havi kifizetésre vonatkozó adókulcsot kell alkalmazni.”

34 A 260/68 rendelet 7. cikkének első bekezdése így az egy hónapnál rövidebb munkavégzési időszakra vonatkozó „adóköteles kifizetésre” alkalmazandó adókulcsot a „megfelelő havi kifizetésre” alkalmazandó adókulcstól teszi függővé.

35 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az „adóköteles kifizetés” fogalmának jelentését és terjedelmét a 260/68 rendelet 3. cikkének figyelembevételével lehet meghatározni. Ez utóbbi rendelkezésből következik, hogy adókötelesek, tehát az e rendelet 7. cikkének első bekezdése értelmében vett „adóköteles kifizetésnek” minősíthetők az Unió által a tisztviselői és alkalmazottai részére fizetett illetmények, bérek és járandóságok, amelyek olyan adóalapot képeznek, amelyből egyrészt ki vannak zárva az általuk ellátott feladatok miatt viselt költségek ellentételezésének megfelelő különböző összegek és juttatások, másrészt pedig abból le kell vonni különböző családi vagy szociális jellegű ellátásokat és támogatásokat, amelyekre az érintett tisztviselő vagy alkalmazott helyzetétől függően egy vagy több kedvezmény alkalmazandó.

36 Ezzel szemben a 260/68 rendelet nem határozza meg a „megfelelő havi kifizetés” fogalmát.

37 Márpedig e fogalom, mivel egyszerre „havinak” és „megfelelőnek” minősített kifizetésre utal, nem értelmezhető úgy, hogy az olyan adóköteles kifizetésre vonatkozna, amely nem havi jellegű. Következésképpen a 260/68 rendelet 7. cikkének első bekezdését a szövege alapján úgy kell értelmezni, hogy amennyiben a személyi állomány tagja egy hónapnál rövidebb időszaknak megfelelő díjazásban részesül, az e részleges díjazásra alkalmazandó adókulcsot az egy teljes ledolgozott hónapra vonatkozó havi díjazás alapján kell kiszámítani.

38 Meg kell vizsgálni, hogy a 260/68 rendelet 7. cikke első bekezdésének ezen – a szövegéből következő – értelmezését megerősíti-e annak rendszertani és teleologikus értelmezése.

39 Először is azon szövegkörnyezetet illetően, amelybe a 260/68 rendelet 7. cikkének első bekezdése illeszkedik, meg kell állapítani különösen, hogy a 260/68 rendelet 3–7. és 13. cikke rögzíti az adó alapjára és megállapítására vonatkozó szabályokat. E rendelet 3. cikkének (1) bekezdése előírja az adó havi jellegét, és egyébiránt az említett rendelet 13. cikke határozza meg az adóalap fő összetevőit. Ugyanezen rendelet 4–6. cikke meghatározza az adó kiszámításának módját. A 4. cikk többek között jövedelemsávonként 8%-tól 45%-ig terjedő progresszív adómértéket állapít

meg. Ezenkívül az 5. cikk pontosítja e jövedelmek némelyikének az adóalap megállapítása céljából történő kiszámításának módját, míg a 6. cikk bizonyos eltéréseket ír elő a 3. és 4. cikktől bizonyos jövedelmek tekintetében az adómérték megállapítása céljából.

40 A 260/68 rendelet 7. cikke ezt követően pontosítja az adómérték meghatározásának bizonyos módjait abban az esetben, ha az adóalany részére teljesített kifizetés egy hónaptól eltérő munkavégzési időszakra vonatkozik. A 260/68 rendelet 7. cikkének első bekezdése az egy hónapnál rövidebb munkavégzési időre vonatkozó kifizetés esetét szabályozza. Az említett cikk második bekezdése szabályozza az egy hónapot meghaladó munkavégzéssel töltött időszak folyósítását. E cikk harmadik bekezdése a korrekciós kifizetések azon eseteire vonatkozik, amelyek nem ahhoz a hónaphoz kapcsolódnak, amelyben azokat teljesítették.

41 A 260/68 rendelet 7. cikke így többek között egy hónapos időszakot vesz alapul annak érdekében, hogy megkülönböztesse az azt el nem érő vagy annál hosszabb időszakokat. Következésképpen, tekintettel arra, hogy e rendelet 3. cikkének megfelelően az adót minden hónapban meg kell fizetni az Unió által az egyes adóalanyoknak az egy hónapos munkavégzéssel töltött időszakra fizetett díjazás után, az említett rendelet 7. cikkében előírt adókulcs meghatározásának részletes szabályai eltérnek az ugyanezen rendelet 3. és 4. cikkéből eredő szabályoktól, amelyek akkor alkalmazandók, ha a kifizetést az adóalany javára az ilyen időtartamú munkavégzés ellenértékeként teljesítik.

42 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a 260/68 rendelet 7. cikkének második bekezdése értelmében „[a]mennyiben az adóköteles kifizetés egy hónapnál hosszabb időszakra vonatkozik, az adót úgy kell kiszámítani, mintha e kifizetés egyenlően oszlott volna meg azon hónapok között, amelyekre vonatkozik”.

43 E rendelkezésből következik, hogy abban az esetben, ha az adóköteles kifizetés egy hónapnál hosszabb időszakra vonatkozik, a fizetendő adó meghatározása céljából úgy kell tekinteni, hogy e kifizetés rendszerint azon hónapok között oszlott volna fel, amelyekre vonatkozik. Így azt a díjazást, amelyet kivételesen ilyen időszakra fizetnek, ugyanolyan kulccsal kell adóztatni, mint amelyet az adóalany által a teljes munkavégzéssel töltött hónap után kapott díjazásra alkalmaznak.

44 Ugyanennek kell vonatkoznia az egy hónapnál rövidebb időszakra fizetett díjazásra alkalmazott adókulcsra is.

45 Az a szövegkörnyezet tehát, amelybe a 260/68 rendelet 7. cikkének első bekezdése illeszkedik, megerősíti a fenti 37. pontban ismertetett, e rendelkezésnek a szövegéből következő értelmezését.

46 Másodszor, azon szabályozás célkitűzéseit illetően, amelynek az említett rendelkezés a részét képezi, emlékeztetni kell arra, hogy a 260/68 rendelet preambulumából kitűnik, hogy annak célja többek között azon feltételek meghatározása, amelyek mellett az Unió tisztviselői és egyéb alkalmazottai a kiváltságokról és mentességekről szóló jegyzőkönyv 13. cikkével létrehozott illetmények, bérek és járandóságok után kötelesek adót fizetni.

47 Ezenkívül, bár a 260/68 rendelet 7. cikke első bekezdésének céljai nem azonosíthatók egyértelműen e rendelkezés vagy e rendelet olvasata alapján, hangsúlyozni kell, hogy e rendelkezés olyan értelmezése, amely szerint az ugyanezen rendelet 3. és 4. cikkében előírt adószámítási módszereket egy hónapnál rövidebb időszakra vonatkozó díjazásra kell alkalmazni, megfosztaná az említett rendelkezést a hatékony érvényesülésétől, mivel az egy hónapnál rövidebb időszakra vonatkozó díjazás alkalmazását jelentené, a 260/68 rendelet 7. cikkének első

bekezdésében meghatározott adókulcs alkalmazásának feltétele pedig az, hogy az adót, beleértve annak mértékét is, ugyanolyan módon kell kiszámítani, ahogy azt a 260/68 rendelet 3. és 4. cikke előírja.

48 Így meg kell állapítani, hogy a 260/68 rendelet 7. cikke első bekezdésének teleologikus értelmezése szintén megerősíti a fenti 37. pontban ismertetett következtetést.

49 A fentiek összességéből következik, hogy a 260/68 rendelet 7. cikkének első bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az egy hónapnál rövidebb munkavégzési időszakra vonatkozó díjazás fizetése esetén a szóban forgó összegre azt az adókulcsot kell alkalmazni, amely az érintett tisztviselő vagy alkalmazott által kapott jövedelmekre vonatkozik, amennyiben az egy teljes hónapot dolgozott. Így, ha a tisztviselő vagy alkalmazott egy hónapnál rövidebb munkavégzési időszakra vonatkozó díjazásban részesül, az adóra egyrészt ugyanazon adókulcsot kell alkalmazni, mint amelyet akkor alkalmaznának, ha az érintett tisztviselő vagy alkalmazott egy teljes hónapot dolgozott volna, másrészt viszont az adót a ténylegesen ledolgozott napok arányában kell kiszámítani.

50 Következésképpen az EKB azáltal, hogy a megtámadott határozatot a 260/68 rendelet 7. cikkének a fenti 33–48. pontban kifejtett indokokkal összhangban értelmezett első bekezdése alapján fogadta el, nem alkalmazta tévesen a jogot, így az első jogalapot el kell utasítani.

Az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított második jogalapról

51 A felperes azt rója fel az EKB-nak, hogy az adó kiszámítása szempontjából nem tett különbséget két olyan helyzet között, amelyeket eltérőnek tart, és ezzel megsértette az egyenlő bánásmód elvét. E tekintetben rámutat arra, hogy az EKB tévesen ugyanazt a módszert alkalmazza az adó kiszámítására abban az esetben, amikor a tisztviselő vagy alkalmazott szülői szabadságot vesz igénybe, mint amikor más típusú fizetés nélküli szabadságot vesz ki, miközben véleménye szerint a szabadság e két formája nem hasonlítható össze. Állításának alátámasztására a felperes lényegében arra hivatkozik, hogy a személyi állomány azon tagja, aki a szülői szabadságtól eltérő fizetés nélküli szabadságot vesz igénybe, jogosult arra, hogy az említett szabadság ideje alatt díjazás ellenében kiegészítő tevékenységet végezzen, míg a személyi állomány olyan tagja esetében, aki szülői szabadságot vesz igénybe, az ilyen pénzbeli különbségnek hatással kell lennie a fizetendő adó kiszámítására.

52 Az EKB elutasítja ezeket az állításokat.

53 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az Alapjogi Charta 20. cikkében rögzített egyenlő bánásmód elve az uniós jog alapelvének minősül, amely megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérően, és az eltérő helyzeteket ne kezeljék ugyanúgy, amennyiben az ilyen bánásmód objektíve nem igazolható. Az eltérő bánásmód akkor igazolható, ha objektív és észszerű megfontolásokon alapul, azaz kapcsolatban áll az érintett szabályozás által jogszerűen elérni kívánt céllal, illetve arányos az ezen bánásmód által elérni kívánt céllal (lásd: 2023. november 30-i MG kontra EBB ítélet, C-173/22 P, EU:C:2023:932, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az egyenlő bánásmód elvének az eltérő kezelés általi megsértése azt feltételezi, hogy az érintett helyzetek valamennyi rájuk jellemző tényező tekintetében hasonlóak. Az eltérő helyzeteket jellemző tényezőket, valamint e helyzetek hasonló jellegét főként a szóban forgó rendelkezések tárgya és célja alapján kell meghatározni és értékelni,

figyelemmel arra, hogy ennek érdekében tekintetbe kell venni a szóban forgó szabályozási terület elveit és céljait (lásd: 2023. november 30-i MG kontra EBB ítélet, C-173/22 P, EU:C:2023:932, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

55 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a személyi állomány azon tagjának helyzete, aki az EKB személyzete alkalmazási feltételeinek az EKB személyzeti szabályzatának 5.11. cikkében pontosított 29. cikke alapján szülői szabadságot vesz igénybe, a kapott díjazás szempontjából hasonló a személyi állomány olyan tagjának helyzetéhez, aki az említett alkalmazási feltételek 30. cikkében előírt és az említett személyzeti szabályzat 5.12. cikkében pontosított egyéb fizetés nélküli szabadságra jogosult. Ugyanis bármi is legyen a szóban forgó szabadság jogalapja, legyen szó akár az EKB személyi állománya alkalmazási feltételeinek 29. cikkéről, akár 30. cikkéről, e szabadság „fizetés nélküli” szabadságnak minősül, vagyis azt jelenti, hogy a személyi állomány érintett tagja a szabadság ezen időszakában az EKB-tól a szakmai tevékenységének gyakorlásához kapcsolódóan egyik esetben sem részesül semmilyen díjazásban. Ezenkívül semmi nem zárja ki, hogy az EKB-n belül a szülői szabadságot, valamint az egyéb fizetés nélküli szabadságot egy hónapnál rövidebb időszakra adják ki, vagy azok már a tárgyhó kezdőnapja után kezdődjenek meg, így a személyi állománynak az ilyen szabadsággal érintett tagjai mindkét esetben egy hónapnál rövidebb időszakra járó díjazásban részesülhetnek.

56 Következésképpen a felperes nem hivatkozhat megalapozottan arra, hogy a szülői szabadság és az EKB személyi állományának alkalmazási feltételeiben előírt fizetés nélküli szabadság nem hasonlítható össze, így nem hivatkozhat érvényesen az egyenlő bánásmód elvének azáltal történő megsértésére, hogy az EKB a 260/68 rendelet 7. cikke első bekezdését az egy hónapnál rövidebb vagy a tárgyhó kezdőnapja után kezdődő időszakra biztosított szülői vagy fizetés nélküli szabadság esetén ugyanúgy alkalmazza, és amely alapján egy hónapnál rövidebb időszakra járó díjazás kifizetésére kerül sor.

57 E következtetést nem kérdőjelezi meg a felperes azon állítása, amely szerint az EKB személyi állományának a szülői szabadságtól eltérő fizetés nélküli szabadságon lévő tagjai jogosultak arra, hogy az említett szabadság alatt díjazás ellenében kiegészítő tevékenységet végezzenek, míg az EKB személyi állományának a szülői szabadságban részesülő tagjai erre nem jogosultak, így helyzetük nem hasonlítható össze. Az a lehetőség ugyanis, hogy a személyi állomány egyes, a szülői szabadságtól eltérő fizetés nélküli szabadságon lévő tagjai kiegészítő szakmai tevékenységet folytassanak, nincs hatással az EKB-val szembeni pénzügyi helyzetükre, mivel a díjazásuk folyósítása ugyanúgy felfüggesztésre kerül, mint a személyi állomány szülői szabadságon lévő tagjainak fizetése.

58 Ennélfogva az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított második jogalapot, és így a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

59 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az EKB kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék DO-t kötelezi a költségek viselésére.

Truchot Kanninen Perišin

Kihirdetve Luxembourgban, a 2025. július 23-i nyilvános ülésen.

Aláírások